

Tôi bắt đầu việc viết Blog không nhằm mục đích để tìm kiếm sự nổi tiếng hay đại loại là sẽ được nhiều người biết đến. Viết Blog đơn giản chỉ là cách tôi giải bày tâm sự.

Cũng phải nói ngay rằng tôi không phải là "Hot girl" - một mỹ từ mà các bạn thường dùng để chỉ những avatar dễ thương trên Blog của nhiều bạn nữ xinh

xắn. Vâng, trên cõi đời này tôi chỉ là một đứa con gái tầm thường, thậm chí có thể gọi là xấu xí.

Nhưng tôi vẫn viết Blog như tất cả các bạn, để không phải chôn sâu mãi mãi nỗi lòng của mình - nỗi lòng của một con bé mới 17 tuổi.

Ngày thứ nhất làm Blog. Đó là một ngày u ám. Tôi đã khóc rất nhiều khi viết dòng Entry đầu tiên trên Blog của mình: "Tôi cô đơn, cô đơn hơn hết thảy mọi sinh linh từng tồn tại. Mỗi ngày, tôi đi học về và chui vào góc tối nhất trong căn phòng mình. Hết sức lẻ loi và trơ trọi. Đôi khi, tôi tự hỏi mình sinh ra để làm gì? Sinh ra để hứng chịu đau khổ, cô độc và cuối cùng là chết đi sao?"

Chỉ viết được như thế, sau đó tôi quyết định đặt tên cho Blog là Cô đơn trên mạng. Phải, ở đâu thì cũng vậy, chui rúc vào góc nào rồi cũng vậy, thậm chí là trong thế giới ảo, nào có ai thoát được nỗi cô đơn. Rất nhiều người ngại đối mặt với nó, rất nhiều người lảng tránh nó. Nhưng với tôi, nó là một điều quá đỗi bình thường, một tất yếu, một phần của chính cơ thể và linh hồn mình. Cố gắng cười, cố gắng vui, tất cả chỉ là giả tạo mà thôi. Vì vậy, rất nhiều lần tôi lại cười thầm đầy chế nhạo khi tình cờ liếc qua một Blog nào đó. Chủ nhân của nó, họ sợ hãi và hèn nhát khi cảm thấy đơn độc. Nên có lẽ vì thế chưa bao giờ họ được là chính mình. "Lại một ngày trôi qua. Cuộc sống sao mà ngọt ngào và vô nghĩa. Hôm nay ba lại đánh má. Cứ nhậu xin là ba lại quên mất mình là ai. Tôi không tin được một người cha mà tôi hằng kính yêu ngày nào giờ đây lại thành ra như vậy. Má cố nén tiếng nấc. Chắc má không muốn tôi nghe thấy má khóc. Nhưng tôi cũng đang khóc. Giá mà tôi bị mù, câm và điếc. Có lẽ còn tốt đẹp hơn là một người bình thường."

Dạo này bắt đầu có nhiều người ghé vào Blog của tôi. Tất cả đều thắc mắc về tên Blog. Họ hỏi tôi tại sao lại là Cô đơn trên mạng. Tôi đáp lại tỉnh rụi và hỏi giật lại: "Cảm thấy như vậy, có sao không?". Họ cười xòa. Tôi cũng cười.

"Ba không thương má. Ba không thương tôi. Ba chẳng thương ai hết. Ba chỉ muốn làm sao để má con tôi phải đau đớn mà chết hết. Có như thế ba mới vừa lòng."

Tôi lên mạng thường xuyên hơn rất nhiều so với trước đây. Dường như tôi đang dính vào một hội chứng được gọi là "nghiện Blog". Dân mạng vẫn thường truyền nhau câu cửa miệng: "Ăn Blog, ngủ Blog, uống cũng Blog...". Nói đến đây, tôi rửa thầm: "Hết chuyện, may mà bọn nó chưa nghĩ ra...đi vệ sinh cũng Blog nốt". Và lại cười một mình.

"Nếu không còn tình yêu thì sống với nhau để làm gì? Tôi nghe nói hết yêu nhau người ta lại muốn làm khổ nhau nhiều hơn. Thì đây ra đó các cặp tình nhân, khi yêu thắm thiết miệng lúc nào cũng thề non hẹn biển, đến khi chán rồi chia tay lại xem như kẻ thù. Cuộc đời thật xấu xa!"

Hôm nay một tên hỏi tôi: "Bạn viết Blog kiểu gì mà kinh dị thế. Nghe sao mà chán đời quá!". Tôi bộp lại: "Ừ, đây đang chán đời. Có phiền một kẻ yêu đời như bạn không?". Thế là hẳn rêu rao một mớ triết lý rỗng. Nào là đời thì rất đáng sống. Nào là cuộc đời ai cũng có thăng có trầm, rằng là phải sống cho mình và cho người khác, vân vân và vân vân. Nghe ... buồn

nôn không chịu được. Nhưng cũng từ đó , hấn xuất hiện thường xuyên hơn trên Blog của tôi. Tôi chẳng màng.

"Má ôm tôi thật chặt. Tuy im lặng nhưng tôi biết má đã rất khó khăn để quyết định. Cố gắng lắm má mới hỏi được:"Con sẽ sống cùng với má chứ?". Lúc đó , tôi cảm thấy thương má vô cùng."

Khi ở trên mạng , người ta không thể trực tiếp thể hiện cảm xúc của mình. Tất cả chỉ được thông qua những con chữ và các biểu tượng đặc biệt. Muốn bảo rằng mình đang cười thì đánh vào biểu tượng mặt cười. Muốn khóc thì dùng mặt khóc. Dần dần quên mất là mình chẳng khóc chẳng cười nhưng vẫn cứ lấy các biểu tượng đó ra , tôi hơi giật mình. Để rồi lòng tự hỏi lòng , có bao giờ ai đó đang khóc nhưng vẫn dùng mặt cười hay không , và ngược lại đang cười mà vẫn lấy mặt khóc ra...

"Tất cả hoàn toàn yên lặng. Không còn những tiếng mắng chửi , đánh đập của ba. Chẳng còn tiếng nấc nghẹn ngào của má cố gắng không bật lên quá to để tôi nghe được. Góc tối quen thuộc lần đầu tiên cho tôi cảm giác bình an. Tôi càng thu mình bé lại. Ừ thì , suốt đời người luôn luôn là cô độc."

Vẫn là cái tên đáng ghét ấy , tôi dùng gì đến hấn mà suốt ngày cứ nói với tôi thế này : "Cô đơn trên mạng à , nếu nghĩ rằng mình bất hạnh thì chưa chắc mình đã là người quá bất hạnh. Nhưng nếu bạn nghĩ bạn hạnh phúc thì bạn còn hạnh phúc hơn rất nhiều người". Triết lý , triết lý , triết lý , suốt ngày một mớ triết lý rỗng tuếch. Thử hỏi , hấn có nghĩ như vậy thật không hay chỉ thuận miệng nói ra thôi.

Cường độ đeo bám của hấn càng ngày càng dai dẳng. Đã có lúc tôi nghĩ chỉ cần gặp được hấn ngoài đời tôi sẽ "bụp" hấn ngay. Rồi tôi chợt nảy ra ý định phá lại hấn. Đúng vậy , tôi sẽ qua Blog của hấn và tối ngày lải nhải , để xem hấn có chịu nổi không.

"Lạnh quá. Tôi bắt đầu thấy sợ. Ba và má phải kết thúc thật sao? Tuy tôi ghét ba nhưng thật lòng tôi không muốn ba ra đi. Tôi chỉ muốn gia đình mình được trở lại như xưa."

Hấn đặt cho Blog một cái tên lạ lẫm như tên Blog của tôi vậy : Sống. Một kiểu chơi nổi chẳng. Không , nếu muốn chơi nổi thì ít ra cũng phải đặt một cái tên thật kêu chứ. Ai lại phang ngay một chữ khó hiểu như vậy. Sâu xa , triết lý , đúng thật là cách của hấn. Tôi lao vào xem hấn viết gì trên Blog. Phải tìm hiểu thật kỹ trước khi "hạ gục" đối phương. Phen này , hấn chết chắc! – Tôi đắc ý.

Nhưng những gì ghi trên Blog của hấn đã khiến tôi bàng hoàng: "Mình phải sống. Mình yêu cuộc sống. Mình khát khao được sống. Dù số phận có cay nghiệt đến mức nào ta cũng sẽ sống hết mình cho đến hơi thở cuối cùng." Tôi lơ mơ một vài điều. Cái cách hấn nói với tôi về cuộc đời , về giá trị của hạnh phúc và khổ đau không hoàn toàn xuất phát từ một cái đầu sáo rỗng chỉ biết nhại theo người khác... Và tôi càng ngạc nhiên hơn khi biết hấn có rất nhiều người bạn – dù chỉ là ảo. "Cô đơn trên mạng , bạn ghé thăm Blog mình đây à ". "Ừ...phải , thưa anh Sống."

"À , mình đã đọc đi đọc lại rất nhiều những gì bạn viết trên Blog. Thật ra trước đây , có một thời gian mình cũng giống Cô đơn trên mạng."

Tôi cười khẩy. Hấn muốn nói đến cô đơn. Vậy là bây giờ hấn không còn cô đơn?

"Tuy nổi cô đơn phải gánh chịu một mình nhưng hạnh phúc thì cần được san sẻ. Mà hạnh phúc nào chẳng phải mua với ít nhiều đau khổ...".

Đọc Blog hấn toàn thấy triết lý. Hấn tính cứu rỗi cuộc đời bằng mớ triết lý đó hay sao. Không tin , tôi chẳng tin vào một cái gì cả. Toàn là giả dối. Nhưng..."Cô đơn trên mạng , hãy tin mình. Chúng ta có cách để hóa giải được lời nguyện cô đơn."

"Cảm ơn anh Sống. Tôi không cần ai... dạy bảo."

Rồi tôi quay về Blog mình , đọc lại từng dòng đã viết từ trước đến giờ mà

nước mắt trào ra. Lời nguyện cô đơn , tôi thích từ đó.

"Ba tôi đáng gầy , gương mặt xương xương. Tôi còn nhớ như in trong đầu ngày tôi cao chỉ đến đầu gối ba , mỗi lần ba đi làm về tôi lại chạy ngay đến xà vào lòng ông. Ba bế tôi lên nệm và đưa cho tôi một gói bánh: "Con gái ba ngoan nhất!"".

Lạc lững trước tất cả mọi tâm tình trên Blog của người khác , tôi vẫn cứ đi hết từ Blog này cho đến Blog khác. Chẳng một điều gì quen thân , gần gũi ...nhưng tôi không dừng lại. Đọc để giết thời gian và để quên cõi lòng quanh quẽ , u tối như bầu trời đêm không một ánh sao là cách mà tôi thường làm. Vậy mà , dường như chẳng đến đâu cả , cô đơn vẫn hoàn cô đơn. Nỗi tuyệt vọng trong tôi càng lúc càng lớn , phút chốc vây kín , bao trùm , khiến cho tôi phải ngạt thở. Tôi sợ... , sợ lời nguyện cô đơn!

"Ba đi thật. Phút cuối , ba vẫn hỏi má: "Con đâu rồi?". Má im lặng , không còn muốn nói thêm một lời nào với người chồng thiếu xứng đáng ấy. Tôi cũng im lặng – như mọi khi – trong góc tối này , chờ đợi một phép màu. Giá mà mọi chuyện chỉ là cơn ác mộng thôi."

Sống vào Blog tôi đều đặn. Tôi cảm nhận được anh là người duy nhất còn lắng nghe mình. "Khi tất cả bạn bè đều bỏ ta đi , người vẫn còn ở lại mới đúng là tri kỷ" – Tôi đọc thấy ở đâu đó câu nói ấy , có lẽ cũng từ trên những Blog mình từng viếng thăm. "Gặp" tôi , Sống nói: "Cô đơn trên mạng ơi , chỉ có một thứ duy nhất có thể hóa giải lời nguyện. Bạn hãy qua Blog mình đi."

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. Chấm hết rồi những tháng ngày êm ấm , hạnh phúc trong vòng tay yêu thương của cả ba và má. Tìm đâu nữa cái gọi là niềm tin. Sức mạnh nào tôi được tiếp thêm để đủ nghị lực mỗi khi gục ngã. Tôi chỉ biết "ước chi" , biết "giá mà" không biết bao nhiêu lần cốt nhằm thay đổi một sự thật không bao giờ lay chuyển. Anh an ủi được tôi ư , anh Sống?

Vẫn cố gắng , Sống tiếp tục giục tôi. Tôi cười. Cười người hay tự cười mình , tôi cũng không rõ nữa. Khóc nhiều quá , giờ lại muốn cười. Cười nhiều quá , để rồi cay đắng khóc thầm bên trong.

"Mưa rả rích ngoài hiên. Mưa là nước mắt của trời. Trời có mắt , nhưng chỉ để khóc thôi."- Đây là dòng Entry đầu tiên Sống viết trên Blog. Rất giống cái cách mà tôi mở đầu công việc viết Blog của mình. Tôi nghiêm túc đọc từng dòng , từng lời , từng tâm sự trên Blog Sống. Một việc tôi tin rất đáng làm để cảm ơn anh – tri kỷ.

Sống viết: "Hôm nay tôi đến bệnh viện để kiểm tra lần cuối. Sự thật là sự thật , tôi sẽ lìa xa cuộc đời một ngày gần đây. Nhưng tôi yêu cuộc sống. Đó là lý do tôi đặt cái tên này cho Blog."

Đã có một linh cảm khi đọc những dòng anh viết , nhưng tôi không dám nghĩ đến chuyện xấu nhất. Tôi dần hiểu ra tại sao anh có nhiều bạn đến vậy. Họ yêu mến anh , vì anh có nhiều hơn một chữ Sống.

"Anh Sống , nói cho em biết cách hóa giải lời nguyện đi , em rất muốn nghe."-

"Em đã đọc hết Blog anh chưa?"- "Rồi" - "Những tâm hồn đồng điệu. Em nói phải , ngay từ khi vào Blog em , anh đã nhận ra chúng ta rất giống nhau. Cô bé ạ , lời nguyện không tự nhiên mà có , nó là do chính em sinh ra."

Anh thật sự có thể giúp tôi. Tự nhiên trong tôi bùng lên một niềm tin mãnh liệt. Dù rằng , có những lúc tôi đã từ bỏ niềm tin.

"Anh không dám dạy bảo em. Anh không có tư cách dạy bảo bất cứ ai , đúng như em từng nói. Nhưng anh biết ngoài nỗi cô đơn , con người còn một thứ mãi mãi gắn bó. Em biết không?"- "...?"- "Hãy đặt bàn tay lên ngực trái của mình , nó luôn ở đó , và hít thở thật sâu".

Tôi lập tức làm theo lời anh và rồi bật cười. Nụ cười lần này khác hẳn.

Lâu rồi tôi không vào Blog nữa. Chính xác là một năm tôi từ biệt thế giới

ảo. Bây giờ , tôi đang là sinh viên năm nhất đại học. Má con tôi đã vượt qua được một chặng đường dài. Nghĩ lại , tôi vẫn thương ba. Cứ cuối tuần , ba lại đến thăm hai má con. Ba và tôi tâm tình đủ chuyện từ học hành , bạn bè cho đến tình cảm...trong khi má ngồi yên lắng nghe. Tôi để ý , lâu lâu ánh mắt ba lại nhìn má đầy tha thiết. Có lẽ ba muốn nói : “Anh xin lỗi em , hãy cho anh cơ hội làm lại từ đầu”. Có thật là ba muốn nói thế hay đó chỉ là do trí tưởng tượng của tôi, hy vọng của tôi? Rồi cứ đà đó tôi lại nghĩ tiếp: Sao ba không dành câu nói ấy cho ngày xưa...Nếu ba muốn cứu vãn , đâu phải là không thể?

Tôi không trách ba , cũng không trách cuộc đời hay cái gọi là số phận nữa. Hãy cứ xem tất cả như một giấc mơ.

Có một lần tình cờ , rất tình cờ tôi đảo mắt vào Blog của Sống khi mượn máy tính của một con bạn. Không thấy gì khác ngoài duy nhất một Entry , có thể gọi là Entry cuối cùng: “Tạm biệt các bạn. Dẫu chỉ là trong thế giới ảo , tôi sẽ luôn nhớ và yêu mến các bạn. Tôi rồi sẽ chỉ là một cái nick , một Blog , một chuỗi những ký tự trôi dạt trong cái thế giới ảo bao la này.

Nhưng tôi tin tôi sẽ Sống trong lòng một vài người...”

Nhất định rồi , anh thân mến. Em hiểu rằng dù là ảo hay thực , trong thế giới nào cũng cần lắm những con người có tình yêu thương và biết sống để yêu thương. Đó cũng chính là liều thuốc cho những tâm hồn đang còn cô đơn, như em đã từng...

Lưu Quang Minh – 3/2007